

Jarmila Bednaříková

FRANKOVÉ A EVROPA

MINI MONDO

SVĚTOVÝ

Jarmila
Bednaříková

**FRANKOVÉ
A EVROPA:**

VYŠEHRA D

PRAHA 2009

HISTORICA

KNIHA VYCHÁZÍ VE SPOLUPRÁCI
S VÝZKUMNÝM ZÁMĚREM
STŘEDISKA PRO INTERDISCIPLINÁRNÍ
VÝZKUM STARÝCH JAZYKŮ
A STARŠÍCH FÁZÍ JAZYKŮ MODERNÍCH

© Doc. PhDr. Jarmila Bednaříková, CSc., 2009

ISBN 978-80-7021-942-3

OBSAH

Úvod	13
„FRANSKÉ“ KMENY PŘED VZNIKEM FRANSKÉHO KMENOVÉHO SVAZU	15
SPOLEČNÁ HISTORIE ŘÍMANŮ	
A FRANSKÉHO KMENOVÉHO SVAZU	38
Rané kontakty	38
Vztahy Franků a Římanů za dominátu (do doby vlády prvního známého příslušníka rodu Merovejců Chlogiona)	42
<i>První usazení franských laetů</i>	42
<i>Postavení laetů v římských službách</i>	43
<i>Franští velitelé a vzdělanci</i>	48
<i>Nepřátelé a foederáti</i>	55
<i>Frankové v době Aëtiově a od jeho smrti do smrti krále Childericha</i>	56
CHLODVÍK JAKO ZAKLADATEL FRANSKÉHO STÁTU	
A JEHO CESTA KE KATOLICKÉMU KŘESŤANSTVÍ	61
Sjednávání Franků a Chlodvíkův výboj	61
Prameny týkající se Chlodvíkovy konverze a rozpory mezi nimi ...	66
<i>Gregorius Turonensis</i>	67
<i>Legendy o Remigiovi z Remeše</i>	67
<i>Gregoriova zpráva a její hodnocení</i>	70
<i>Avitus z Vienny</i>	73
Chlodvíkův křest	74
<i>Nicetius z Trevíru</i>	77

Motivace Chlodvíkova obrácení	78
Chlodvíkovo křesťanství a jeho politická praxe	80
DATA CE CHLODVÍKOVA KŘTU	81
Prameny k řešení otázky a stav bádání	83
Gregorius Turonensis	85
Remigius z Remů (Remeše)	87
Korespondence Avita z Vienny	88
Collatio episcoporum	89
Cassiodorus Senator a počet Chlodvíkových bitev s Alamany	93
Listy biskupa Ennodia z Pavie a další prameny	97
Jordanova Getica a anonymní Excerpta Valesiana	99
Návrh textové kritické úpravy části Valesiových excerpt	102
Důsledky této úpravy pro datování Chlodvíkova křtu	105
FRANSKÝ STÁT, VÝZNAM ANTICKÉHO DĚDICTVÍ	
A KŘESŤANSTVÍ V JEHO VÝVOJI	108
Zkušenosti, získané v římských službách	108
<i>Otázka postavení krále Childericha</i>	110
<i>Chlodvíkovo postavení</i>	112
Otázka sakrálního království Germánů	112
<i>Sakrální království po křesťanských konverzích</i>	114
Rodové zřízení Franků a státotvorný proces	115
<i>Sněm svobodných bojovníků</i>	115
<i>Počátky stavovských shromáždění</i>	117
<i>Vývoj zákonodárné moci panovníků</i>	117
<i>Pozůstatky rodového zřízení v právu</i>	118
<i>Wergeld</i>	118
<i>Vývoj od rodové společnosti ke státu v oblasti soukromoprávní</i>	120
<i>Role králů v potlačování reziduí rodové společnosti</i>	121
<i>Teritoriální uspořádání státu</i>	122
Diferenciace společnosti	122
Institute státní správy a jejich souvislost	
s „barbarskými“ či antickými tradicemi	123
<i>Principy soudnictví</i>	124
<i>Úloha církve ve světském soudnictví</i>	126
<i>Armáda raného franského státu</i>	126

Teritoriální královští úředníci	128
<i>Comites (grafiones)</i>	128
<i>Duces</i>	130
<i>Praefecti</i>	131
<i>Patriciové</i>	133
Centrální administrativa království	135
<i>Míra právní ochrany královské správy a majetku</i>	138
Šlechta jako sociální stav (v počátcích franského státu)	139
Střední a nižší vrstvy společnosti Franků	141
<i>Franští svobodní (ingenui)</i>	141
<i>Laeti (liti) v počátcích franského státu</i>	142
Postavení Gallořímanů podle franských právních pramenů	145
Právní pozice žen ve franské společnosti	147
Otroci a vývoj jejich postavení	151
Církev a stát v raném franském království	153
Gallořímané ve správě franského království	157
Postoj Franků k antickému dědictví	160
Ekonomika raného franského království	161
<i>Daňové příjmy státu</i>	161
<i>Jiné zdroje příjmů</i>	161
<i>Zemědělství</i>	162
Řemesla a obchod	164
Jídelníček Franků	165
Urbanizace	165
Význam antického dědictví jako celku	167

VLIV CHRISTIANIZACE NA FRANSKÉ PRÁVO

A POSILOVÁNÍ STÁTU	170
Světské právní normy	170
Legislativa koncilů do poloviny 6. století	174
<i>Vlastnosti franských křesťanských králů v 1. polovině 6. stol.</i> ...	181
Franské koncily druhé poloviny 6. stol.	182
Církev a války mezi Merovejci	185
Přežívání starých zvyklostí	186
<i>Pranýřování pohanských přezitků zvnějšku</i>	189
Činnost irského mnicha Columbana Mladšího	190
Legenda o biskupu Eligiovi z Noyonu	192

Důsledky mísení polyteismu a křesťanství a vliv církve ve franském království	194
Otázka vlastnických kostelů	197
Problematika zemské církve	199
 ZBOŽNOST FRANSKÉHO KRÁLOVSTVÍ VE SVĚTLE LEGEND	201
Příklady zásluh a zázračných skutků mučedníků, vyznavačů a následovníkůhodných křesťanů v díle <i>Libri historiarum</i> X Gregoria z Turonu	202
Svědectví legend, vytvářených kolem událostí r. 451	205
<i>Biskup Anianus</i>	205
<i>Sv. Jenovéfa</i>	212
<i>Sv. Voršila</i>	213
<i>Další legendy</i>	215
<i>Sv. Lupus</i>	216
Thébská legie	220
 FRANSKÉ MISIE A EVROPA	226
Sv. Columbanus a misie u Alamanů	227
Okrajové oblasti franské říše. Eligius z Noyonu	231
Bavorsko	235
<i>Christianizace a bavorské právo</i>	236
Frankové a křesťanství na území Frýzů	237
<i>Završení misie u Frýzů</i>	240
<i>Náboženství ve frýzském právu</i>	240
Durynsko	241
Hesensko	242
Problematika christianizace Sasů	243
<i>Prosazování křesťanství u Sasů pomocí zákonů</i>	243
Británie	245
Pokřesťanství germánského severu	245
<i>Dánsko</i>	246
<i>Norsko</i>	247
<i>Island a Grónsko</i>	248
<i>Švédové</i>	248

ZÁVĚRY K VÝZNAMU FRANSKÉHO STÁTU	252
Hlavní klady a zápory duchovní činnosti Franků v Evropě	257
Poznámky	259
Použité prameny	309
Výběr z literatury	315
Seznam zkratek	322
Osobní jména	323
Kmeny, národy	330
Zeměpisné pojmy	332

ÚVOD

Franský stát jako jediný ze skupiny „barbarských“ germánských států, které na území říše západořímské vznikaly od 5. stol. po Kr., **zdržel celé období tzv. velkého stěhování národů a rovněž muslimskou expanzi.**¹

Je velmi zajímavé sledovat právě v tomto státě vývoj královské moci, jeho katolickou christianizaci, podobu spolupráce mezi státem a církví, stejně tak jako formy soužití mezi germánským a románským obyvatelstvem, způsoby integrace dalších dobytých území, podíl germánských a antických tradic na rozvoji franské říše, vytváření jejich úřadů, její cestu k úspěšné feudalizaci.

Neméně důležité je představit Franky nejenom jako konvertity, ale i jako šířitele katolického křesťanství.

Na duchovním vývoji značné části Evropy se franský vliv totiž odrazil **ve smyslu pozitivním i záporném.** Proměny, jimiž křesťanství prošlo v „barbarském“ prostředí Franků či etnik, která si podrobili, se silně projevovaly v oblasti etické, v celkovém přístupu k náboženství, ale i ve sféře praktické politiky, s níž náboženství, podobně jako ve starověku, úzce souviselo.

Evropa s sebou stále nese nejenom dědictví antiky, ale často i dědictví „barbarů“. Těch, kteří na troskách západořímské říše a jejího řádu budovali nové struktury, jež jim neměly zajistit pouze vojensky získané pozice, ale znova zaručit právo i pro chudé a slabé, bezpečí pro obdělávání půdy, řemeslo a obchod.

Ne vždy se to dařilo tak dobře, jak by si představovali vzdělaní duchovní, žijící v době přechodného období mezi antikou a středověkem nebo vládcové, zvyklí už z období rodové společnosti být ochránci kultu a garanty spravedlnosti na svých územích.

Franský stát patřil k mocnostem, kterým připadl úkol postavit na pevné, životu příznivé a opět kulturní základy počátky nové epochy v dějinách evropského kontinentu.

Éra antiky skončila, Evropa přecházela do období feudalismu. V podstatě zákonitě, ale nikoli zcela živelně. Sledovat část tohoto přerodu, jak jej ovlivňovala právě franská říše, bude stěžejním úkolem následujících stran.

„FRANSKÉ“ KMENY PŘED VZNIKEM FRANSKÉHO KMENOVÉHO SVAZU

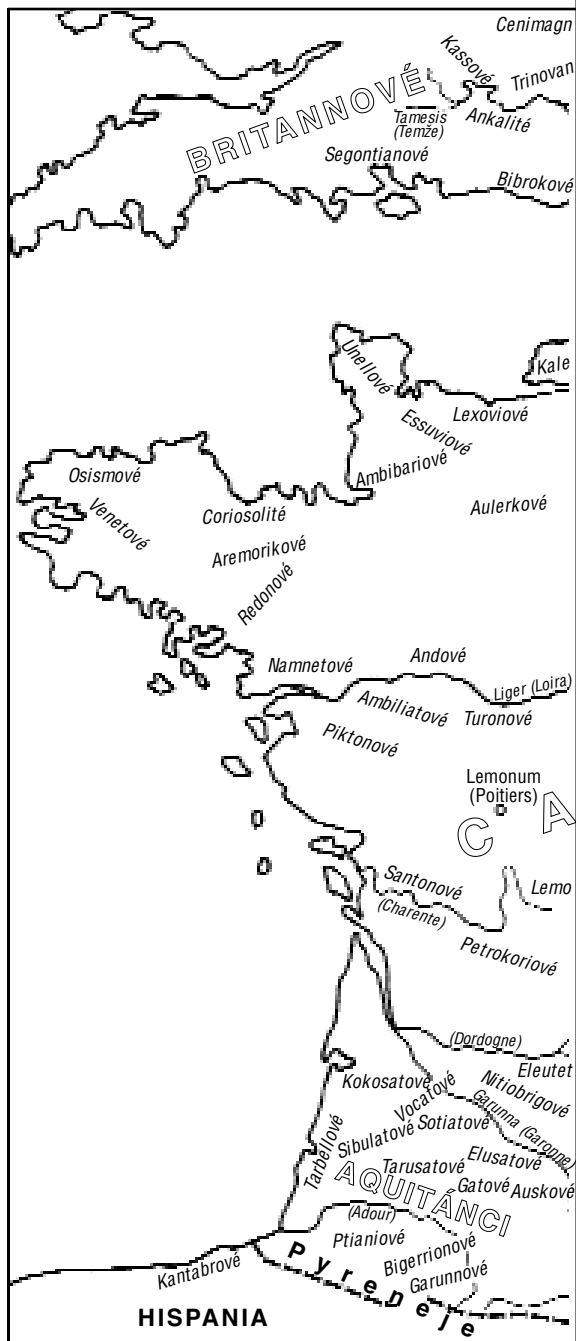
Dříve, než se ve 3. stol. po Kr. v pramenech prvně objevilo jméno kmenového svazu Franků,¹ zachycovali římstí autoři aspoň některé události z dějin germánských etnik, o nichž je buď známo, nebo lze s velkou pravděpodobností předpokládat, že uvedený kmenový svaz vytvořila. Jedná se o kmeny Ampsivariů, nazývaných též Amsivariové, Brukterů, Chamavů, Chasuariů, Chattuariů, Saliů,² Sugambrů, Tenkterů, Tubantů, Usipetů neboli Usipiů a pravděpodobně též Ubiů.³ Pro zjednodušení je můžeme označovat jako kmeny protofranské. Jejich historie k dějinám Franků do značné míry náleží.

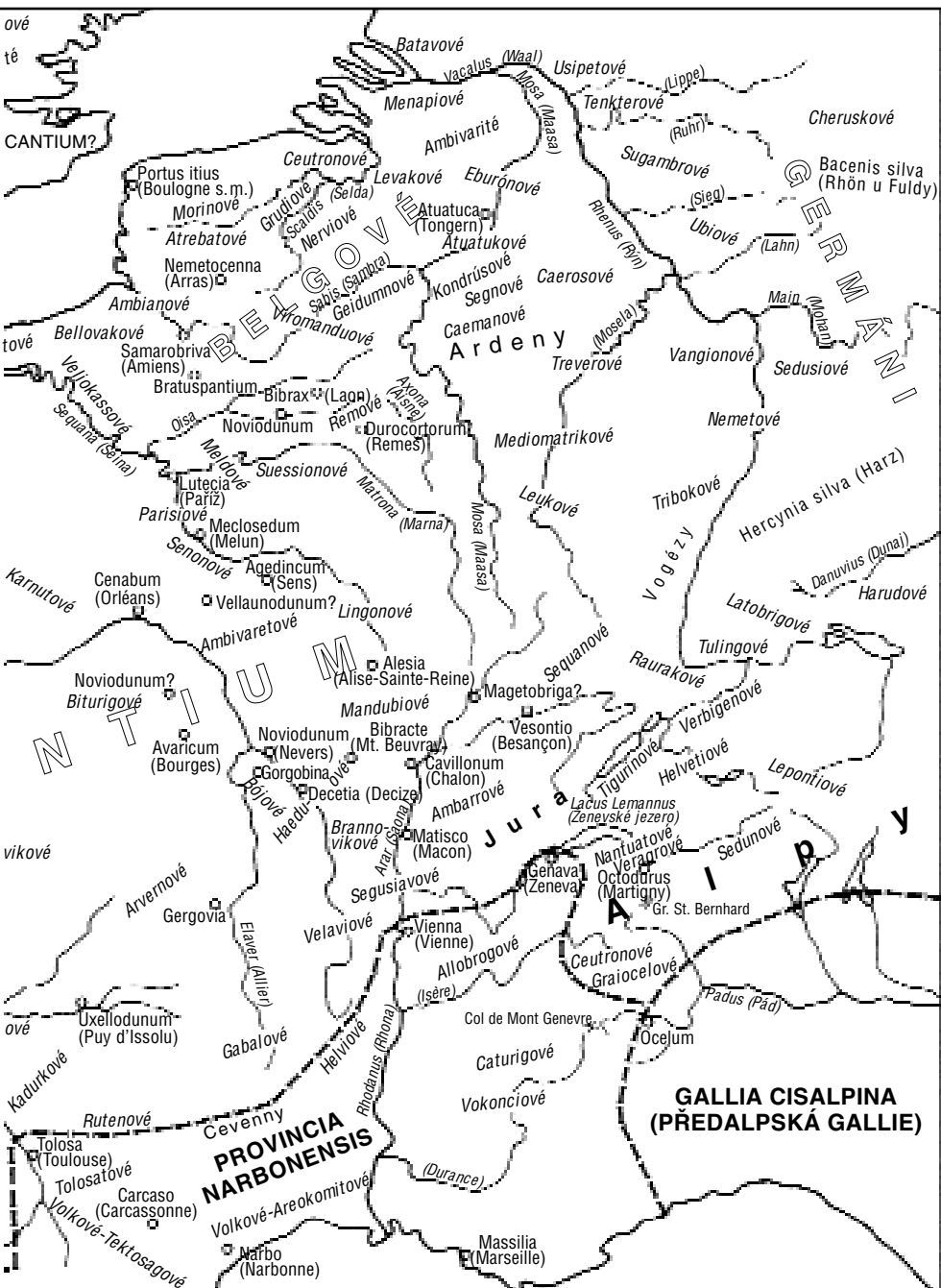
Jako první se některými z uvedených kmenů důkladněji zabýval římský státník, vojevůdce a spisovatel Gaius Iulius Caesar (100–44 př. Kr.). Zajímal se o ně hlavně v souvislosti s jeho aktivitami v Zaalpské Gallii, kterou mezi lety 58–51 pro Římany dobyl.

V průběhu Caesarovy galské války, konkrétně v zimě roku 55 př. Kr., překročili Rýn blízko jeho ústí **Usipetové** a **Tenkterové**, a to na ústupu před germánskými Svěby, kteří je po léta napadali a nakonec vyhnali z jejich půdy. Násilím přešli na území keltských Menapiů,⁴ obsadili jejich usedlosti a po zbytek zimy žili z jejich zásob. Později pronikli i do kraje Eburonů, žijících na středním toku řeky Maasy, a germánského kmene Kondrusů, nacházejícího se východně od středního toku této řeky. Plenili také na území keltského kmene Ambivaritů mezi Maasou a Šeldou, kam se vydala větší část jejich jízdy.

Usipetové a Tenkterové, kteří do Gallie přešli i se svými rodinami, prý o sobě tvrdili, že v prvenství ustupují jedině Svěbům, a se Svěby že se nemohou měřit ani nesmrtelní bohové. Svěbové jsou jedním z prvních velkých germánských kmenových svazů, s nimiž se v historii setkáváme, a podle Caesarových „Zápisků o válce galské“ jich bylo sto žup.⁵

Mapka sídel keltských kmenů a jejich
nejbližších germánských sousedů
(50. léta posledního století př. Kr.).
V oblasti Porýní jsou zde uvedeni také
někteří Protofrankové.
Upraveno podle knihy:
K. Christ, Caesar. München 1994, str. 42.

Caesar chtěl, aby se Usipetové a Tenkterové usadili na území germánských **Ubiů**, žijících na středním Rýně, v této době ještě na pravém břehu řeky. Tito zakrátko první protofranští spojenci Římanů žádali tehdy o pomoc proti Svěbům římskou říši.⁶

Vyjednávání ohledně nových sídel Usipetů a Tenkterů ovšem nevedlo k cíli a brzy došlo k boji. V jízdní šarvátce, jež předcházela hlavnímu střetnutí, seskakovali Germáni s koní a odspodu probodávali koně nepřátel, nebo z nich strhávali jezdce. Tato taktika vedla k úspěchu a barbari římskou jízdu zahnali na útek, třebaže měla skutečně velkou početní převahu – 5 tisíc římských jezdců k 800 jezdců germánských.

V hlavní bitvě však Caesar Usipety a Tenktery porazil. Jen těžko asi uvěříme tomu, že z jejich válečníků se kromě těch, kdo se Caesarovi vzdali a kromě jezdců, kteří plenili u Ambivaritů a po porážce svých kmenů se uchýlili na území **Sugambřů** na dolním Rýně, nikdo nezachránil.⁷ Další vývoj a dějiny Usipetů a Tenkterů svědčí o tom, že tyto kmeny neztratily svou sílu ani důležitost.⁸ Se Sugambry podnikaly některé společné akce. V nich leží již jakési **zárodky** příštího **franského kmenového svazu**.

Caesar požadoval, aby Sugambrové Usipety a Tenktery vydali, ale ti odpověděli, že panství národa římského končí Rýnem.⁹ Nato Římané postavili přes Rýn most a vpadli na území sebevědomých barbarů. Sugambrové ovšem využili taktiky, s kterou se římsští velitelé měli v prostředí Germánů setkávat ještě mnohokrát, a ukryli se v lesích. Caesar tedy alespoň poplenil jejich území.

Také Ubiům proti rozpínavosti Svěbů pomohl pouze demonstrací římské síly a strávil s vojáky za Rýnem 18 dní, aniž by byla svedena nějaká bitva.¹⁰

Germáni nepřecházeli na levou stranu Rýna, do Gallie, ovšem jen na ústupe před nepřáteli. Některé keltské kmeny Zaalpské Gallie, Arvernové, Sequanové, Treverové i Menapiové, si povolávaly Germány jako žoldnéře. Nejprve přešlo za tímto účelem Rýn kolem 15 tisíc Germánů. V Gallii, kde panovaly méně drsné podmínky a život nebyl tak obtížný jako v Germánii, se jim však zalíbilo, a již počátkem 50. let 1. stol. př. Kr. jich tady podle Caesarových údajů žilo prý 120 tisíc.¹¹

Keltské kmeny zdaleka nebyly v postoji vůči Římanům ani Germánům jednotné. Soupeřily mezi sebou o moc a spojence přitom hledaly v Germánii i v římské říši. Z Germánie jim vojenskou pomoc ochotně poskytovali zejména Svěbové náčelníka Ariovista, jehož moc ovšem v Gallii postupně

Mapka pronikání germánských Svěbů do Gallie
(v letech 70–58 př. Kr., tedy v době před Caesarovými výboji).
Upraveno podle knihy: B. Krüger, Die Germanen Bd. I, str. 52.

příliš vzrostla, takže byl na obtíž i těm, kteří ho původně pozvali.¹² Proto Caesar – neboť se snažil vystupovat jako ochránce Římem ve skutečnosti podrobovaných Keltů a větší germánská moc v Gallii byla pro nově vznikající provincii nebezpečná – r. 53 př. Kr. uskutečnil své druhé tažení za Rýn. **Ubiové**, kteří se mu již předtím poddali, Caesara ujistili, že oni žádnou vojenskou pomoc do Gallie neposlali a v jeho prospěch vyslali mezi Svěby své zvědy.¹³ **Spolupráce s Ubii**, z nichž snad později vznikla část tzv. středorýnských Franků, se tedy dále rozvíjela. Ze života Ubiů Caesara zajímalo především to, že na jejich území byla **hrazená sídliště**. Tento poznatek měl totiž vojenský význam.

V jeho proslulé knize se ostatně o **způsobu života Germánů** dovídáme méně než o Keltech a jen některé jeho informace můžeme plně akceptovat. Caesara zaujaly nejprve rozdíly mezi Germány a Kelty. Proto píše, že Germáni nemají druidy, kteří u Keltů byli kněžskou vrstvou. I kdybychom připustili, že specializované kněze, které o nějakých sto padesát let později zná u Germánů Tacitus, v tomto období skutečně ještě neměli, stěží můžeme přijmout jiná Caesarova tvrzení: např. že nepřikládají váhu obětem a z bohů ctí pouze Slunce, Oheň a Měsíc. Rozdíl mezi tímto obrazem náboženství a rozvinutými obřady i vírou v antropomorfní božstva, jak nás s nimi seznamuje Tacitus, by byl v rámci sto padesáti let vývoje příliš velký a navíc bohatá obětiště Germánů již z doby Caesarovy doložila archeologie.¹⁴ Převažujícími kontakty Caesara s Germány jako válečníky je možno vysvětlit jeho poznatek, že jejich život spočívá v lovu a vojenském výcviku.¹⁵

O zemědělství se podle něj příliš nestarají,¹⁶ živí se většinou mlékem, sýrem a masem. To je ovšem i doklad o chovu dobytka u Germánů. Cennou informací o jejich způsobu života je pak Caesarova zpráva, že Germáni, s nimiž se dostal do styku, tehdy neznali soukromé vlastnictví půdy. Každý rok byla rodinám znova přidělována. To plně odpovídá praxi rodově kmenové společnosti, v které se ještě nevyvinula hlubší majetková diferenciaci, stejně tak jako tvrzení, že *potentissimi* se neliší od prostého lidu.¹⁷ Domnívám se, že tyto „nejmocnější“ jsou představitelé rodové nebo kmenové samosprávy, o níž Caesar ostatně píše dále.

Předáci, mající ve kmeni moc nad životem a smrtí, byli podle něj voleni pouze v případě války: *In pace nullus est communis magistratus, sed princeps regionum atque pagorum inter suos ius dicunt...* (V míru nemají žádný společný úřad, soudy mezi svým lidem konají předáci jednotlivých oblastí a žup...).

Velmi pravděpodobně lidská oběť z 1. století po Kr. Nález pochází z oblasti bažin, kde byla významná obětiště starých Germánů, konkrétně z německého Pobaltí (lokalita Windeby). Žena má částečně vyholené vlasy a pásku přes oči. Mohlo by se samozřejmě jednat také o popravu, i v tomto případě by ale zároveň šlo o akt smíření bohů. Kromě lidských těl se v obětištích v německých a dánských bažinách nacházejí také šperky, zbraně a další obětiny.

Obrázek byl převzat z knihy: B. Krüger, *Die Germanen* Bd. I, tab. 50.

S rodově kmenovou morálkou se zcela slučuje také to, nad čím Caesar vyjadřuje svůj podiv: *Latrocinia nullam habent infamiam, quae extra fines cuiusquae civitatis fiunt*. (Za /ozbrojené/ loupeže, které se dějí mimo hranice kmene, se nijak nestydí). Náčelníci vyhlášovali již tehdy výpravy za kořistí, k nimž se muži přidávali podle své svobodné vůle. Tuto zprávu je možno chápat jako informaci o vzniku **ozbrojených družin**, orgánu, který nakonec sehrál velmi významnou roli v rozkladu rodově kmenové společnosti a vzniku raných germánských států. Velmi pochvalně se Caesar vyjadřuje o dodržování zákonů pohostinnosti a o skromnosti života Germánů, která je základem jejich statečnosti.¹⁸

Tak jako se Keltové spojovali s Germány proti expanzi Římanů, vyhledávali i představitelé římské říše mezi těmito barbary spojence proti tvrdošíjným Keltům. Tak např. v r. 53 př. Kr. Caesar vyzval germánské Segny a Kon-drusy, žijící v Gallii, k plenění území jejich sousedů, keltských Eburonů.¹⁹

Doneslo se to ovšem i k zarýnským Germánům. **Sugambrové**, kteří k sobě přijali **Usipety** a **Tenktery**,²⁰ začali u Eburonů také plenit. Zvláště je zajímal dobytek, jenž na rozdíl od půdy u Germánů v té době již představoval soukromé vlastnictví a měřítko sociálního postavení. Zajatec z kmene Eburonů jim řekl, že v Atuatace (na řece Maase, blízko nynějšího Lutychu) je shromážděno velké bohatství a střeží je jen malá římská posádka. Germáni tam hned zamířili a asi 2 tisíce jezdců na Atuataku zaútočilo. A třebas mezi překvapenými vojáky, kterým velel bratr státníka, řečníka a filozofa M. Tullia Cicerona Quintus, došlo ke zmatku, do tábora se nepřátelům proniknout nepodařilo.²¹

Spoluprací mezi Germány a Kelty, Kelty a Římany i Římany a Germány²² vznikalo pestré prostředí porýnského kulturního a náboženského synkretismu. Nalezené nápisy sakrálního charakteru nám značně pomáhají při zkoumání polyteistických představ zdejších Germánů.

Velmi rozšířený, a to v rámci germánských kmenů zejména na území **Ubiů**, byl podle nápisných památek kult ženských božstev nazývaných *matronae* nebo *matres*. Kelty i Germány společně byly uctívány jako bohyně plodnosti a mateřství, životní síly, bohyně, poskytující bohatství, chránící děti i pohostinnost, bytosti, které mohly být ochránkyněmi rodu, rodiny, ale i jednotlivce. *Mars Thingsus* byl uctíván **Twihanty** jakožto římskými občany (vojáky v římských službách) a znamenal Ziu/Týra jako ochránce sněmu. *Hercules*, ztotožňovaný s Donnarem, byl uctíván **Ubii** a **Sugambry**. Nápis se jménem válečné bohyně *Hariasy* byl nalezen v Kolíně, tedy opět na území ubijském, později franském (datován je do r. 287 po Kr.). Z prostředí, osídleného Franky, je znám také kult bohyně *Hludany*. Nápis pochází z konce 1. stol. po Kr. a jméno božstva obsahuje tutéž slovní součást, jako např. jméno Chlodwig. Šlo tedy o bohyni, mající souvislost s odvahou bojovníků. Uctívání bohyně *Vagdavercustis* je známo z Dolní Germanie, z území osídleného Batavy a **Sugambry** (možná i Usipety), a z okolí dnešního Kolína nad Rýnem. Na ostrově Walcheren na dolním Rýně byla uctívána zajímavá bohyně *Nehalenia*, mající některé společné rysy s egyptskou Eset (Isis). Měla-li s ní též podobný okruh pravomocí, radila by se k božstvům úrody a plodnosti.²³